

Első fejezet

A Sith űrben mindenki rabszolga volt. Narsk furcsának találta ezt egy olyan csapattól, amelynek a dogmái között szerepel a „láncaim lehullnak” sor. A Sithek mindig is gondosan ügyeltek arra, hogy mások láncai sértetlenek maradjanak.

Ám a szolgaságban is léteztek fokozatok. Megérte különlegesnek lenni, érteni valamihez. Az ilyenek sokkal kellemesebb életet élhettek. És az igazán különlegesek? Azok megválaszthatták maguknak a gazdájukat – nem mintha olyan vonzóak lettek volna a lehetőségek.

Narsk Ka’hane a szakértelme jóvoltából került a Darkknellre, Daiman Nagyúr, az önjelölt istenség székhelyére. Akkor használta első ízben a lopakodó öltözetet, amikor jégdenevéreket gyűjtött be a Verdanth barlangjaiban, és amit most művelt, nem sokban különbözött attól. Igaz, a bothai elképzelni sem tudta, hogy az otthoniak közül valaki képes lenne felmászni egy kötélén egy szigorúan őrzött építmény szellőzőaknájában, de hát nem lehetett mindenki specialista...

Ami most a különbséget jelentette, az az álcázó öltözete volt. A régióban háborúzó Sithek az utóbbi évtizedekben nem törődtek a lopakodó technológia fejlesztésével – ők kivétel nélkül az óriási fegyverekért rajongtak. Narsknak ez remekül megfelelt. Az öltözetét – a Köztársaság egyik csúcstermékét – még sosem látták a Grumani-szektorban. Nem tudta, hogy a szállítója honnan szerezte be a hatos típusú Cyricept személyi álcázórendszert, sem pedig azt, hogy az előző öt változat mennyit ért. Csak azt tudta, hogy ilyen könnyen még sosem hajtott végre küldetést.

Ezt már-már szégyennek érezte, tekintetbe véve a rengeteg előkészületet. Hetekkel korábban érkezett meg Xakreába, a Darkk-nell fővárosába, hogy felépítse hamis személyiségét. A célpontot könnyen megtalálta: a Fekete Agyar néven emlegetett piramist a város minden pontjáról látni lehetett. Napokon keresztül gondosan tanulmányozta az éjfékete épület körüli forgalmat, és megfigyelte, hogy a néhány nyílásnál felállított örök hogyan és mikor váltják egymást. Egyetlen hónap leforgása alatt feltérképezte a gigászi építmény ki- és bevezető útvonalait.

Aztán egyszerűen csak besétált.

Narsk úgy tartotta, hogy a Cyricept-6 ugyanazt tette a kémszakmával, mint a hiperhajtómű az űrutazással. Az öltözet szövetébe ágyazott elektronikus zavarók molekuláris szinten eltorzították és meghajlították az álca viselője körüli elektromágneses hullámokat. Hangok, fény, rádiójelek – a Cyricept-6 mindet kicselezte. És a tervezők mindenre gondoltak. A légzőmaszk szűrője az adott helyiség hőmérsékletéhez és páratartalmához igazította a kilélegzett gázok hőmérsékletét és páratartalmát. A különleges szemüveg lehetővé tette Narsk számára, hogy lásson, annak ellenére, hogy a szemét nem érhette semmiféle fény. A gyártó még egy ugyanilyen képességekkel ellátott, kisebbfajta zsákot is mellékelte a ruhához, a használati eszközöknek, szerszámoknak és fegyvereknek. Ha Narsk nem is lett teljesen láthatatlan, rendkívül éles szem kellett ahhoz, hogy felfedezze, különösen sötétben.

Arra viszont hamar rájött, hogy Daiman Nagyúr, „mindenek teremtője” valamiért nem tartotta fontosnak, hogy éles szemet adjon az őreinek. Ahogyan másutt is történt, a Nagyúr adeptusai a fenyegető külsejű alakokat vették fel őrnek, aztán alaposan túlöltöztették őket. Nem létezett az a kemény fickó, aki ne lett volna nevetséges abban a vérvörös ruházatban és abban az aranyozott, csicsás páncélzatban. Narsk a város másik részében látott egy szerencsétlen gamorreait, akinek tagbaszakadt, kövér teste különösen furcsán hatott a finom kis díszekkel teli mellvértben – a fickóról lerítt, hogy minden pillanatban sírással küszködik.

Így aztán, jóllehet Narsk a kutatóközpontban tett valamennyi körútjára magával vitte a tüvetőjét néhány tartalék tárral, egy-

szer sem kellett elővennie. A Cyricept-6 jóvoltából gond nélkül eljutott a bejáratokhoz, amit maguk az örök nyitottak ki neki, amikor maguk is beléptek. Egyszer hallott egy mondást: „amikor a munkahelyeden neked kell gondoskodnod arról, hogy semmi se történjen, egy idő után akkor is úgy látod, hogy nem történik semmi, amikor történik valami”. Mostanra, amikor a tizenharmadik és egyben utolsó alkalommal hatolt be az építménybe, igaznak tartotta ezeket a szavakat. A Fekete Agyar – hivatalosan a Daimanátus Dinamikus Kísérleti Telepe, Darkknell – számtalan titka a zsákjában tárolt kézi számítógépben rejtőzött.

Joggal számíthatott arra, hogy Odion Nagyúr elégedett lesz.

Ez azonban nem mindig jelentett jót. Daiman bátyja általában a gyilkolásban és a pusztításban lelte örömét. Az egész átkozott háború felért egy pszichológiai tanulmánnyal. Daiman volt az elkényeztetett kölyök, aki úgy gondolta, hogy ő az egyetlen személy az egész univerzumban, aki számít. És Odion volt az irigy fivér, aki úgy reagált az egyedülállóságának elvesztésére, hogy feldúlta a járókát. Amíg Daiman úgy tartotta, hogy ő teremtett mindent, addig Odion hitt abban, hogy az ő rendeltetése, hogy mindent megsemmisítsen. Odion adeptusainak fele egy halálkultuszról származott, és azért röpködtek az ő gonosz fényében, mert azt remélték, hogy a szolgálatában kiélhetik beteges hajlamaikat. A ralltiiri parázslépkékben kevesebb volt az öngyilkos készítés, mint azokban az örült alakokban.

Narsknak szerencsére nem kellett átvennie a szokásaikat és a módszereiket ahhoz, hogy végrehajtsa a tőlük kapott küldetéseket. Legalábbis nem sokat.

A szellőzőrendszer egyik elágazásához érve úgy érezte, hogy az épület ott szuszog körülötte. Fagyos levegő söpört végig rajta, ami lehűtötte az egész létesítményt a mára tervezett nagy teszt-hez. A Cyricept-6 azonnal reagált: felvette a környező hőmérsékletet, mialatt valahogyan megakadályozta, hogy zúzmara képződjön az öltözet felszínén. A köztársasági tervezők jó munkát végeztek. Narsk csak azt sajnálta, hogy nem tudnak harcolni. Vagy nem akarnak.

Lecsatolta magát a kötélről, és óvatosan letelepedett a légvezeték padlójára. Az alatta elterülő fő kísérleti csarnok volt az egyetlen fontos helyiség, amelyben még nem fordult meg, ha csak azért is, mert a legfőbb célpontját mindeddig nem hozták ide. De most már megérkezett – az áttetsző burkolólapokon át jól látta a fémes fénnel csillogó testet.

A Convergence.

A hatalmas csatahajók, amelyek valaha uralták a Sithek és a Köztársaság közötti ütközetek színtereit a Daiman és Odion közötti háborúban, java részben kimaradtak a játszmából. Egyikük sem tudta pontosan, hogy a fivérének hány nagyobb egysége van, és mialatt Odion készségesen vállalta volna egy nagyszabású csata minden kockázatát, Daiman nem hagyta, hogy belerángassák egy mindent eldöntő ütközetbe. Ennek eredménye egy sor csapás és ellencsapás lett, amelyek során nem a tüzérő döntött, hanem a képesség, hogy az adott egységek és csapatok hányféle módon tudtak harcolni. A hadszíntér folyamatosan változott.

A Convergence taktikai támadó egységbe több ezer év katonai tapasztalatát sűrítették bele annak érdekében, hogy megfeleljen Daiman pillanatnyi eszményének: a minden célra bevethető hadihajónak. Narsk lopakodó öltözetéhez hasonlóan a Convergence-t is arra szánták, hogy mindent tudjon. A szabvány csillagvadászoknál kétszer nagyobb gép kisebb csapatszállítóként szolgált, nyolctíz harcost szállíthatott a hiperűrben. Többféle fegyverrendszer révén egyaránt eljátszhatta a vadászgép és a bombázó szerepét, attól függően, hogy mit követelt a helyzet. Daiman előre látta azt a korszakot, amikor több millió efféle hajó felsegíti az őt megillető helyre: a Galaxis uralkodójának trónjára.

A mérnökei azonban csak egy véget nem érő rémálmodot láttak maguk előtt. És a jóslataik, amelyeket persze csak egymásnak mertek elsuttogni, sokkal közelebb álltak a valósághoz. Narsk a csarnokban lenézve tudta, hogy miért. A kolosszális tartókaron a legrondább gépezet nyugodott, amit ő valaha látott. A Convergence egy ember folyton változó, ellentmondásos szeszélyeinek száztonnás kifejeződése volt.

Daiman megkövetelte, hogy a hajó őrizze meg a vadászgépei-nek háromágú szigonyra emlékeztető formáját, ám a karcsú gépekkel való hasonlatosság a stabilizátoroknál és a festés mintázata-nál véget is ért. A tervezők beültettek az elülső rekeszbe egy utasfülkét, ami ugyan tágasnak tűnt, de kényelmesnek nem lehetett nevezni. Kilenc utas fért el benne, de ebből hatnak egész úton állnia kellett. A hajtóműveket ugyan kétszer is módosították, de még így is gyengének tűntek. Az egyik rakétavető valahogy a sem-mibe nézett. A hajó hasán egy vaskos, gömbölyű burkolat nyúlt végig, utolsó maradványa egy korábbi ötletnek, amelynek nyo-mán úgy építették át a gépet, hogy az kerekeken guruló felszíni járműként is közlekedhessen. Narsk gyanította, hogy a mérnö-kök még most is az épületben őrzik a kerekeket, számítva arra, hogy Daiman – mint oly gyakran – ismét meggondolja magát.

Végeérhetetlen tervezés egy végeérhetetlen háborúban...

Narsk olyannak látta a gépet, mintha egy gyermek találta volna ki. Mindezek ellenére akadtak ellopásra érdemes elemei. Mert minden gondjuk ellenére Daiman tervezői előálltak jó néhány hasznavehető megoldással. Az újfajta ötvözetpáncél kiválóan bizonyult, és a turbólézer energiahatékonyasága jobb volt, mint a szektor bármelyik fegyveréé.

A bothai tudta, hogy hasznos adatokat szerzett. Odion Nagy-úr akármilyen önállóan hirdette is magát, nem habozott lemá-solni a műszaki vívmányokat. Azzal a feladattal bízta meg Nars-kot, hogy tisztán, észrevétlenül lopja el a Convergence titkait. És némi szerencsével Odion hatalmas, repülő gyára, a Spike hamarosan ontani fogja az ötletek felhasználásával készülő új, jobb fegyvereket...

Narsk az adatok java részét különösebb erőfeszítések nélkül szerezte meg, köszönhetően Daiman újabb szédült ötletének, mi-szerint tömegoszlató fegyvereket szereltetett a hajóra. Most pe-dig visszatért az utolsó falatért: az energiapajzs vezérlőprogram-jáért. Az elmúlt hét során a kutatók hanghullámokkal, elektromos kisülésekkel, és perzselő forrósággal tették próbára a pajzsokat, és szükség esetén beszabályozták a hajó programcsomagját. A mai kísérellettel a hajó légköri teljesítményét akarták felmérni, és Narsk

pontosan erre várt. A Convergence prototípusát hozzáerősítették egy óriási, körbeforgó karhoz, egy centrifugához, amellyel a fény alatti sebességgel végrehajtott repüléseket szimulálták. A kevésbé titkos hajók esetében ezt a tesztet a szabadban hajtották végre, ám Narsk gyanúja szerint a mérnökök valószínűleg aggódtak amiatt, hogy a gép nem lesz képes a levegőbe emelkedni. Ezért aztán szívből örült, hogy nem az ellopására kapott parancsot.

Megszólalt egy csengő. A masszív gyűrű mozogni kezdett, és egyre gyorsulva vonszolta magával a Convergence-t. Narsk lefelé figyelt, a forgásközpont környékére. A kívülről figyelő ellenőrök nem láttak rá sem az óriási hajtóműre, sem annak közvetlen környékére.

Narsk lelógatta magát a peremről, és úgy időzítette a zuhanást, hogy magára a gigászi tartókarra érkezen. Amint a talpa a fémfelülethez ért, levetette magát a forgó karról a padlóra. Azonnal hasra vágta magát, és a kísérleti csarnok szegecselt fémpadlójához szorította szőrös arcát. A kar alig egy méterrel húzott el felette, ennyi választotta el az azonnali lefejezéstől.

Csak egy újabb munkanap a Sithek szolgálatában – gondolta, és állított a maszk vizorján, hogy hozzáhangolja a ráboruló sötétséghez. Betájolta magát, és kúszva indult a terem közepén lévő hajtóműházhoz. A mozdulatlan alaphoz érkezve azonnal megtalálta azt, amit keresett: egy működő vezérlőpanelt, amelyet a mérnökök csak akkor használtak, amikor a centrifuga állt.

Narsk szemügre vette a képernyőt. A kísérlet telemetrikus adatai egy kábelon áramlottak ehhez a központhoz, amely végigkígyózott a karon, egészen a Convergence-ig. Az apró képernyőn átözlő adatok láttán Narsk belenyúlt a zsákjába a kézi számítógépért. Szempillantás alatt rácsatlakoztatta a készüléket a vezérlőpanelre, és elkezdte letölteni a pajzsokon végzett kísérletek eredményeit. Valóban olyan könnyen ment, mint amilyen könnyűnek jósolták. Sokat segített az a különös odionita, aki Daiman kutatói között rejtőzve élt.

Mindannyian különösek – gondolta Narsk. – De nem érdekes.

Miután befejeződött a letöltés, lesandított a képernyőre, és az amúgy értékes idejéből néhány másodpercet feláldozva meggyő-

zódott arról, hogy azt látja-e, amit látnia kell. Daiman ábécéjének böngészgetésével nem sokra ment. Mi a bánatos...

Alig hallhatóan megint megszólalt a csengő, ami rádöbbsentette, hogy a prototípus elérte a teljes sebességét. Ami azt jelentette, hogy hamarosan megkezdí hosszú, fokozatos lassulását. Narsknak indulnia kellett. De előtte még itt kellett hagynia a búcsúajándékát, cserébe a sok ellopott információért. Óvatosan benyúlt a zsákjába, és kiemelt belőle egy csomagot, amit ő maga szerelt össze: a baradium hőtölteteket. A Darkknellen nem egykönnyen lehetett beszerezni ilyesmit, így be kellett csempésznie a sajátját – ami aligha volt kellemes élmény, tekintetbe véve a robbanóanyag érzékenységét. De legalább tudta, ez a néhány töltet a centrifuga alapjához helyezve elég lesz ahhoz, hogy lerombolja a kísérleti központnak ezt a részét, és megsemmisítse a prototípust.

A bothai szép kis robbanásra számított, igazán sajnálta, hogy nem láthatja, mert messze jár már, amikor bekövetkezik. Amint letette a csomagot, azonnal elindult kifelé. Hason csúszott egy keskeny csatornában, amely az időjárási kísérleteknél használt víz elvezetésére szolgált. A járat túl szűk és túl csúszós volt ahhoz, hogy rajta keresztül hatoljon be a létesítménybe, de a távozáshoz remekül megfelelt. Gyors ütemben kúszott előre a sötétségben, és elégedetten mosolygott. Egyszer sem jutott húsz méternél közelebb a Convergence-hez, mégis a rendelkezésére állt minden adat, amelyek alapján építhetett volna magának egy saját példányt.

Nem mintha vágyott volna egy ilyen szörnyszülőtre...

Amikor Chagras Nagyúr birodalma széthullott, az ifjú Daiman gyorsan lecsapott a Darkknellre. Nem lehetett kérdéses, hogy miért. A látvány többet segített neki abban, hogy elhitesse másokkal isteni mivoltáról szóló látomását, mint szobrok egész serege – bár ez utóbbit sem habozott bevetni. A Knel'char I, a rendszer elsődleges napja gyenge fényt adott a bolygó lakóinak, ezért a tudósok aggódtak, hogy a csillag hidrogénmagja bármi-

kor szétvetődhet. Daiman számára a legfőbb vonzerőt a két fiatalabb, fényesebb csillag jelentette, amelyek lassan keringtek egymás körül egy külső pályán. A Knel'char II és III csillagoknak éppen csak elég anyaguk volt ahhoz, hogy a belsejükben fennmaradjon a fúzió, és messze voltak ahhoz, hogy letérítsék a Darkknelt a pályájáról, de még ahhoz is, hogy befolyásolják az időjárását. Ám mindkettőt mindig látni lehetett a bolygó valamelyik részéről, vagy nappal, vagy éjszaka.

Az itt élő teremtmények úgy tartották, hogy a csillagok folyton figyelik a Darkknelt. Ugyanis a kék és az aranyló gömb semmihez sem hasonlított jobban, mint Daiman két különböző színű szemére. Így aztán az úgynevezett „mindenek teremtője” állandóan figyelte rettegő alattvalóit az égboltról, gondoskodva arról, hogy semmiféle áruulás ne történhessen meg éber tekintete alatt.

Hacsak nem az ikercsillagoktól éppen elforduló oldalon történik – bölcselkedett magában Narsk. A kísérleti központtal szomszédos siklógyár tetején állva felnézett, és derűsen vigyorgott. Néhány másodperccel ezelőtt a „szempár” a Fekete Agyar fölé emelkedett, megelőzve a közelgő hajnalt – így a bolygó másik felén élőknak néhány óráig nem kellett aggódniuk a csillagközi kukkoló miatt. A csillagászati tények természetesen nem számítottak. A Grumani-szektor népei oly régóta éltek Sith-uralom alatt, hogy bármit elhittek.

Narsk mindig is gyanította, hogy Daiman átszíneztette a szivárványhártyáit, hogy azok ugyanolyan árnyalatokban pompázzanak, mint a csillagok, de Odion megesküdött rá, hogy a fivére felemás szeme természetes eredetű.

Akármi volt is az igazság, a trükk működött. A fővárosra boruló, szennyezett ködön átsejlő csillagok lenyűgöző látványt nyújtottak. És ha valaki gúnyolódni merészelt volna az évnek abban az időszakában, amikor a napok pályájának sajátosságai miatt a teremtő kancsalnak látszott, hát Daiman ezért alkalmazott korrektorokat.

Narsk hátrahúzta a maszkot hegyes füléről, és hálás volt, amiért a korrektorok nem bukkantak fel a környéken. A Cyricept-6 kiváló teljesítményt nyújtott, de még az álcázó rendszer sem óvhat

ta meg azoktól a titokzatos teremtményektől, akik az Erő sötét oldalának segítségével keresték volna őt. Ismert néhány mentális eljárást, amelyekkel elrejtőzhetett, de a kísérleti központba való bejutás és kijutás eléggé lekötötte a figyelmét. Most örült csak igazán, hogy Daiman visszavonta a korrektorait a parancsnoki központjába, hogy a segítségükkel új terveket szőjön Odion ellen. Narsk nem sokat töprengett azon, hogy miféle terveken törik a fejüket. A Mennyei Szentély titkainak kifürkészését valaki más kapta feladatul.

Levette a kesztyűjét, és a szemüveggel, illetve a maszkkal együtt betette a zsákjába, közvetlenül a detonátor mellé. Csak akkor akart robbantani, amikor már a teherhajó fedélzetén tartózkodik. Már korábban beszerezte a pillanatnyilag használt álnevére szóló utazási engedélyt. Sárga karmaival beleszántott az arcát borító összetapadt szőrzetbe. Noha az öltözetét hűtőrendszerrel is felszerelték, az egész teste verejtékben úszott. Vett néhány mély lélegzetet. Túl sokat bujkált sötét, veszedelmes helyeken. Örült, hogy végre maga mögött hagyja a Darkknellt.

Lassan, nesztelenül lépdelt a tetőnek azon része felé, ahol elrejtette a ruháit. Menet közben elgondolkodott azon, hogy valójában mit is jelent az, hogy befejezte a munkát. A pénz nem sokat ért a Sithek felségterületein. Odion birodalmában gyakorlatilag nem is léteztek kézzel fogható fizetőeszközök. És persze vagyont gyűjteni sem lehetett könnyű egy olyan régióban, ahol a határok gyakran változtak, és a biztonság csupán ábránd volt.

Nem, a Sith úrben a teremtmények a lehetőségeik szerint mértek. Azon kevés szabadság alapján, amit meghagytak nekik, és a mozgásterük alapján, amelyet nem nélkülözhetek, amikor a világ széthullott körülöttük. Nem volt elég, ha kerestek maguknak egy viszonylag kevésbé gyilkos hajlamú despotát, akihez hozzádörgölözhetnek. A Sith-nagyurak ugyanolyan gyorsan buktak el, mint amilyen gyorsan felemelkedtek. Az életben maradás egyetlen biztos módja az volt, ha valaki elérte, hogy több Sith tartsa egyszerre hasznosnak és értékesnek. Narsk a tetteivel komoly hírnevet szerzett, és számított arra, hogy ez a hírnév mindig is távol tartja őt a láncoktól, függetlenül attól, hogy mit hoz a jövő.

Ez a legtöbb, amit a Sith úrben élők remélhetnek – gondolta Narsk. – Vagy amire vágyhatnak.

Ebben a pillanatban halk női hang zendült a háta mögött:

– Van nálad valami, ami kell nekem!

Korrektor!

Narsk tántorogva előrelódult, és nyomban meghallotta, hogy a háta mögött hangos búgással életre kel egy fénykard. Csakis egy korrektor lehetett, Daiman őrei nem hordoztak fénykardot. De Narsk nem vesztegette az időt arra, hogy visszanézzen. Máris a tető szélénél járt, néhány lépés választotta el egy méteres szélességű párkánytól, ami végigfutott a gyár teljes hosszán. Csizmájának puha talpa hangosan megcsikordult a duracél lemezeken, amikor végre visszanyerte az egyensúlyát, aztán hanyatt-homlok rohant.

Az üldözője felette maradt, a tető élén futva követte. Narsk aggódott, hogy nem mozog elég gyorsan, főleg így, hogy a lába eléggé sajgott a kísérleti központban tett erőfeszítések miatt. Rohanás közben maga elé rántotta a zsákját, és belekotort. Aztán még egyszer és még egyszer belenyúlt. A tüvető ott van a... hol is?

A zsák legalján, a pokolba!

Nem szakíthatott időt a keresgélésre, mivel meglátta a párkány végét, és egyre közelebről hallotta a futó léptek dobolását. További gyárépületek sorakoztak előtte. Hosszú ívű ugrással átszelte a néhány méteres távolságot, ami elválasztotta a Fekete Agyart a következő építménytől. A tető élén rohanó korrektorra sokkal hosszabb ugrás várt, de Narsk nem merte remélni, hogy az üldözője feladja.

Jól tette, hogy nem reménykedett, mert amikor visszanézett, megpillantotta a sötét, emberforma árnyalakot, amint könnyedén átrepül az épületek közötti szakadék felett. Narsk úgy gondolta, hogy csak egy Erő-képességekkel megtámogatott Sith képes ekkora ugrásra. Márpedig pontosan ilyenek voltak a korrektorok, az elit tiszték, akik azt kapták feladatul, hogy hozzák helyre a teremtésnek azon elemeit, amelyek nem nyerték el Dai-

man tetszését. Narsk nem akarta megtudni, hogy a felülvizsgálat és a javítási folyamat hogyan megy végbe.

Ez a párkány alig néhány méter hosszan nyújtózott előtte, aztán balra fordult. Narsk megcsúszott, amikor bekanyarodott a sarkon. Ezen az oldalon a párkány sokkal keskenyebb volt, alig fél méterre állt ki a falból a hatemeletes mélység felett. A bothai kicsit sem lassított, noha minden lépésével próbára tette a szerencsáját. A lopakodó öltözet csizmáját nem erre tervezték, ezt jól tudta, de most nem is gondolhatott arra, hogy felszedje a tetőn elrejtett utcai ruháit. Csak néhány másodperc kellett volna, hogy eljusson egy olyan helyre, ahol magára veheti a maszkot, illetve a szemüveget, és újraindíthatja az álcázó rendszert.

Narsk ismét hátrapillantott. Egy vele közel azonos magasságú és súlyú, humanoid nő üldözte. Ez azonban nem okozott neki megkönnyebbülést. Közelharcban nem vehette volna fel a versenyt még egy nála sokkal kisebb Sith adeptusszal sem. És egy nagyobb testű ellenféllel szemben kihasználhatta volna a fürgeségét. Ám ez a korrektor ugrásról ugrásra követte őt.

De legalább a fénykardját eltüntette. Minden bizonnyal akkor kapcsolta ki, amikor elkezdődött a hajsza. Narsk furcsának találta a helyzetet.

Miért nem jön az erősítés? Miért hallgatnak a szirénák?

Éppen csak elkezdett töprengeni a kínos kérdéseken, amikor meglátta a lehetőséget: egy alacsonyabb épület lapos tetején világitott. Ott volt a megoldás, egy tetőablak képében, már csak el kellett jutnia odáig. Gondolkodás nélkül leugrott a sarokról, repülés közben összehúzta magát, és megfeszítette az izmait. A Cyricept-6 nem tartalmazott páncéllemezeket vagy -szöveteket, de Narsk zuhanás közben remélte, hogy nyújt némi védelmet a vékony páncélüveg ellen.

A következő pillanatban berobbant alatta a tábla, sokkal kisebb ellenállást fejtett ki, mint amekkorára a bothai számított. A tartósbeton padlóról már nem mondhatta el ugyanezt. Amikor a talpa elérte, az ellenőrzött landoláshoz fűződő reményei nyomban szertefoszlottak. Egyszerűen csak elvágódott, aztán vagy tíz

méert csúszott egy aranyló, ragacsos tócsában, mielőtt nekicsapódott a falnak.

Kiegyenesedett fektében, és a fájdalmai miatt erősen hunyorogva körülnézett. A hely az volt, aminek gondolta. Félkész robogók lógtak csigákon átfutó láncokon, lassan lengedezve haladtak egy festékzuhany felé. A levegőt lakk maró szaga járta át, a bűz ritkás párafelhők formájában terjengett. Az itt szorgoskodó droidokat úgy elborította már az aranylós bevonat, hogy alig tudtak mozogni. A jelekből ítélve ez a terem még a Daimanátusban is túl mérgezőnek számított ahhoz, hogy eleven rabszolgákat dolgoztassanak benne.

Narsk sziszegve talpra vergődött, és megint körülnézett. Hol van a korrektor? Felette nincs, annyi bizonyos. És nem úgy öltözött, mint azok, akiket ő eddig a nyilvános helyeken látott. Daiman felállított valamilyen titkos rendőrséget? A nő miért nem követte őt ide?

Netán aggódik, hogy bemocskolja a ruháját?

Felesleges és ostoba gondolat volt ez, és azonnal meg is fizetett érte, mert megcsúszott egy olajos folton, és esés közben keményen beütötte az állát. A ragacsos trutumó most már a szőrzetébe is beleragadt – megint csak az az átkozott aranyló bevonat, amit Daiman mindenen látni akart.

Narsk óvatosan felállt, és meglátta, hogy az anyag a lopakodó öltözetének egy jókora részére is ráragadt. Ezek után nem lett volna értelme aktiválni az álcázó rendszert. Tisztára kellett törölnie a ruházatát, máskülönben senkit sem téveszthetett meg. Nem maradt más választása. A nyakát nyújtogatva figyelt felfelé, hogy megkeresse azt, amiért beugrott ide.

Szinte azonnal meglátta: a gerendák között teljesen összeszerelt, csillogó és száraz robogó himbálózott egy lánc végén. Narsk immár sokkal óvatosabb léptekkel elnyomakodott egy rakódódroid mellett, és odament egy létrához. Ismét felnézett – továbbra sem látta a korrektort –, aztán felkúszott a legfelső fokig, és várta, hogy a szállítószalag a közelébe hozza a gépet.

Csak egy rövid ugrás kellett, de mert a talpa megcsúszott a létra sima fémcsövén, majdnem elvétette. Kétségbeesetten kapáló-

zott, és sikerült ráfönnia a bal karját a himbálózó robogó egyik tartóelemére, aztán biztos fogást keresett a jobbával, és nagy nehezen felhúzta magát a nyeregbe.

Amint a lábát szétvetve, biztonságosan ült, letépte a műszerfalról a védőborítást. Igen, a gép működött, de alig tartalmazott annyi üzemanyagot, hogy eljusson vele Xakrea pereméig. Ez azonban nem is számított. Narsk biztosra vette, hogy a korrektor mostanra erősítést hívott. Ez azt jelentette számára, hogy vagy sikerül elmenekülnie a következő néhány percben, vagy elkapják.

Kinyitotta a táskáját, és megkereste a tüvetőt. Ott feküdt a többi holmija tetején, könnyen elérhető helyen. Narsk felsóhajtott. Nagyszerű. Átváltotta a fegyvert, hogy sávvá töltött apró dárdákat tüzeljen, aztán célba vette a feje felett lévő csigát, és lőtt.

Másodpercekkel később az egyik közeli szerelőcsarnokból távozó fáradt munkások felkapták a fejüket, és azt látták, hogy elmosódó körvonalú, aranyszínű fényfolt suhan ki az egyik negyedik emeleti ablakon. Narsk ráhasalt a gép burkolatára. A lánc továbbra is a géphez kapcsolódott, úgy csapkodott mögötte, mint egy hosszú fark, és amikor kifordult a főutcára, nekivágódott egy közeli épületnek.

Ezzel most nem törődhetett. Kinyitotta a száját, és mélyeket lélegzett, hogy megszabaduljon a tüdejébe került mocsoktól. Mindeddig nem tartotta frissnek Xakrea levegőjét, de most hihetetlenül üdítőnek találta. A Gyarak Útja nyílegyenesen nyújtózott előtte, a Duros-negyed és még ezernyi hely felé, ahol elrejtőzhetett. Nem volt más mögötte, csak a Fekete Agyar, amelynek körvonalait sejtelmes derengésbe vonták az odafent fénylő ikercsillagok. Narsk nyomát sem látta korrektoroknak, így aztán az előtte lévő sugárútra fordította a figyelmét.

Nem ártott volna, ha felnéz.

A nő egy, az utat keresztező légi hídról vetette le magát, és karját-lábát széttárva zuhant. Amikor Narsk megpillantotta, ösztönösen megnövelte a tolóerőt. A következő pillanatban tompa dobbanást hallott, és a robogó akkorát rándult, hogy majdnem lefordult róla. Mindkét kezével megragadta a kormányt, kihoz-

ta a gépet az oldalirányú csúszásból, és ismét párhuzamosan fordította az úttal.

Narsk hátranézett. Egy pillanatig azt hitte, hogy a nő a járművére esett, de sehol sem látta. Talán csak elkapta valahol a gépet, de nem tudott megkapaszkodni, és egyenesen a halálba zuhant. Éppen ideje, hogy más is kellemetlenül érezze magát – gondolta Narsk. Csakhogy a robogó még mindig rángatózott és meg-megfarolt, mintha valami akadályozta volna a mozgásban. Narsk megint körülnézett, és meglátta a nőt: a géphez erősített, hat méter hosszú lánc végébe kapaszkodott. A karjára csavarta a lánc egy darabját, és annál fogva húzatta magát, sőt a mélyben sorakozó utcai lámpák fényénél Narsk jól látta, hogy az utasa elkezd felfelé kapaszkodni.

A Sithek, meg azok az átkozott láncok!

– Ebből elég! – hörögte Narsk, azzal elővette a tüvetőjét, a két térdét rászorította a robogó burkolatára, és elengedte a kormányt. Bal kezét a vázon tartva, jobbát hátrafelé nyújtotta, és tüzet nyitott. A dárdák átszáguldottak a kipufogógázok forró felhőin, és ha hajszal híján is, de elvették a potyautast, aki a testét ide-oda csavargatva és lendítve sorban kitért előlük.

Narsk dühödten káromkodott. Ehhez a helyzethez nem tüvető kellett volna, de hát aligha hozhatott magával egy sugárvetőt egy kémküldetésre! A tárcsát elforgatva megkereste azt a beállítást, aminek hasznát vehette. A lökeshullám-lövedékek néhány pillanattal a cső elhagyása után detonálnak, és a támadója felé fogják kiadni magukból az erejüket... A nő már majdnem elérte a robogót, a kezét felnyújtva keresett valamit, amiben megkapaszkodhat. Narsk élesre állította a fegyvert, kiegyenesedett – aztán döbbenetesen tádogott, mert az üldözője egyszerűen beleveszett a sötétségbe. A szemét résnyire vonva, gyanakodva figyelt néhány másodpercig, és már éppen fordult volna vissza a menetirányba, amikor a gépe orra szilárd tárgynak ütközött: egy újabb légi hídnak. A robogó hasa súrolta a külső korlátot, és az ütés megpörgette a gépet. Narsk csak annyit érzett, hogy forogva repül, hol azt eget látta, hol a hidat, aztán éles fájdalom hasított a testébe, és minden elsötétült körülötte.

Amikor kinyitotta a szemét, a robogó lángoló roncsának fényénél egyből meglátta a támadóját. Igen, valóban egy ember nő közeledett felé lassú léptekkel. Egy sötét bőrű, fiatal felnőtt, fekete haját rövidre vágva hordta. A gyári munkások barna zubonyát viselte, illetve fekete vászonnadrágot, ami lehetővé tette számára, hogy szinte teljesen beleolvadjon az éjszakába. Úgy tűnt, a landolás a legkevésbé sem viselte meg. Narsk nehézkesen feltérdelt, közben rájött, hogy a nő nem akart felmászni a robogóra. Időben meglátta a hidat, és felkészült, hogy biztonságosan érkezzen le.

Most pedig magabiztosan lépkedett. Határozottnak tűnt, a kardmarkolatát a kezében tartotta. Narsk nyögve és sziszegve felállt, de a jobb lába kificamodott, talán el is tört, és nem tartotta meg a súlyát. Hatalmasat esett, és keményen beütötte az orrát.

Ráadásul a tüvetője is eltűnt.

Hason fekve, rémülten próbált elkúszni, amikor meghallotta az ismerős bűgást. A pusztá körmével kaparta az útburkolatot, kétségbeesetten vergődött, hogy elkerülje a pillanatot, amelyet oly sokáig sikerült késleltetnie. Ez a veszély mindig is leleskedett rá, a kockázat együtt járt azzal, ha valaki különleges. A sok munka, bármelyik végződhetett volna így, egy vöröslő villanással...

Zöld.

Zöld!

Narsk tágra nyitotta a szemét. A fénykard energiapengéje zöld fénnel izzott.

– Jedi? – recsegte döbbenetben, azzal az oldalára fordult, és felnézett a nőre, egyenesen a szemébe. A mogyoróbarna szempárból éber, higgadt és összpontosított figyelemre valló tekintet sugárzott, nyoma sem volt benne az örületnek.

Egy Jedi... Narsk nem tudta elhinni, hogy ekkora szerencséje van. Egy Jedi? Itt?

Hallott már arról, hogy az utóbbi időben egy magányos Jedi kóborol a Sith úrben. Az, aki szembeszállt Odionnal a Chelloa-ügy idején, és aki miatt Daiman nemrégiben többször idegrohamot kapott. Narsk még sosem találkozott Jedikkel, de a hírnevü-

ket jól ismerte – és megörült, hogy egy ilyen teremtmény kapta el. Sokkal rosszabbul is járhatott volna.

– Te vagy az – dadogta elképedten. – Te vagy ő. Kerra Holt.

A nő nem válaszolt. Letérdelt Narsk mellé, és gyorsan megmotozta. Narsk nem volt abban a helyzetben, hogy ellenálljon, és csak alaposan szemügyre vette a nő arcát. Igen, ezt az arcot látta korábban a képeken. Megnyalta hegyes fogait. Most már tudta, mit kell tennie.

– Ugyanazon az oldalon állunk – mondta halkán. – Én is meg akarom semmisíteni Daimant.

A nő nem vett róla tudomást. Óvatosan megtapogatta az álcázó öltözetet. Csodával határos módon a Cyricept-6 sehol sem szakadt el, de most már az utca mocska is beletapadt az aranyló foltokba. A nő felvette Narsk zsákját, tett vele néhány lépést, és kiemelte belőle a kézi számítógépet.

Tekintetét az apró képernyőre szegezve néhány pillanatig némán olvasgatott, aztán megszólalt:

– Tehát Odion Nagyúrnak dolgozol.

Narsk meglepődött. A Jedi hangja mély volt és rekedt, alig több egy suttogásnál.

– Odion? – válaszolta. – Ezt meg miből gondolod? Lehet, hogy forradalmár vagyok.

– A Darkknellen nincsenek forradalmárok – felelte a Jedi az előzőnél valamivel hangosabban, és kikapcsolta a számítógépet. – De még ha lennének is, nem lopnának katonai titkokat.

Miután elhallgatott, úgy tartotta a számítógépet, hogy a bo-thai jól láthassa, majd hanyag mozdulattal feldobta a levegőbe, és a kardja villámgyors csapásával kettévágta.

Narsk nyelt egyet. Az a rengeteg munka...

– Az a rengeteg munka, amit Odionnak végeztél – förmedt rá a Jedi, mintha elcsípte volna a gondolatot.

– Igen – bökte ki Narsk. Rájött, hogy most már semmi értelme tagadni. Akár oda is vághat a nőnek egy-két igazságot. – Odionnak dolgozom. De nem vagyok odionita. Számomra ez csupán egy munka.

– Annál rosszabb – mormolta Kerra, és lenézett. – Miattad, meg a hozzád hasonlók miatt művelhetik azt, amit művelnek.

A keserű vád hallatán Narsk összerezzen. A nő felkapta a zsákot a betonról, és távolabbra hátrált.

Narsk talpra vergődött, noha éles fájdalom járta át szinte az egész testét.

– Rendben – mondta, és krákogott egyet. – Megfosztottad Odiont a tudásanyagtól. De az igazán fontos az, hogy Daimant is megfosszuk információktól, és a hadihajótól is, amit jelenleg épít. Könnyedén megtehetjük. Figyelj csak, megmutatom neked, hogy...

Narsk lépett egyet előre, ám a nő kettejük közé emelte a fénykardot, és kijelentette:

– Nem dolgozom együtt Sithekkel.

– Már megmondtam, hogy nem vagyok Sith – felelte Narsk, és a zsákra mutatott. – Nézz csak bele! Látni fogod.

A Jedi végre kikapcsolta a kardját, és belenyúlt a zsákba. Meglátszott rajta, hogy azonnal felismeri a detonátor távvezérlőjét, mire Narsk az összes fogát kivillantva, szélesen mosolygott.

– Na, érted már? – kérdezte, jobb kedvre derülve. – Módunkban áll tenni valami fontosat Daiman ellen. – A távirányító felé nyújtotta a kezét, és folytatta: – Csak egy kis időt kérek, hogy...

– Nem! – vágott közbe a Jedi ellentmondást nem tűrő hangon, azzal gyorsan, kecsesen a Gyarak Útja felé fordult, előreszegezte a távvezérlőt, és megnyomta a gombot.

Fény villant, és tompa morajlás hallatszott a sugárút távolabbi vége felől. Két kilométerrel odébb a Fekete Agyar burkolata rándult egyet, aztán kirobbant. Kisebb-nagyobb fémdarabok milliói szakadtak ki az építményből. A dübörgést tűz követte, a lárma és a fény elég volt ahhoz, hogy Xakrea valamennyi lakóját felverje álmából.

Narsk elborzadva kapta az orrához lehorzsolt kezét. A látottak alapján arra következtetett, hogy a kutatók újra beindították a centrifugát. Az üzemanyaggal és lőszerrel teljesen feltöltött Convergence nyilván elszabadult, és akkorát robbant, hogy szétvette az egész épületet. Narsk gondolt ugyan erre a lehetőségre,

amikor elhelyezte a tölteteket, de mindig is úgy tervezte, hogy csak akkor nyomja meg a gombot, amikor már egy teherhajó fedélzetén ül, távol a Darkknelltől.

És nem pedig egy légi hídon tátog, mint egy idióta, ráadásul egy Jedi társaságában.

– Te megőrültél! – rivallt rá a nőre. – Van fogalmad arról, hogy mit tettél?

– Van – felelte higgadtan a Jedi, és elégedetten bámulta a távolban táncoló lángokat.

Narsk lépett egyet, de mert megfélekedett a lábát hasogató fájdalomról, úgy megtántorodott, hogy majdnem elzuhant. Miután visszanyerte az egyensúlyát, kinézett a légi híd két végéből kiinduló utakra, és az azok mentén elterülő közterekre. A hatóságok egyelőre nem értek ide, de ez az állapot már nem tarthatott sokáig. Ennek ellenére a Jedi szemmel láthatóan remekül érezte magát.

Az ostoba bolond – mérgelődött magában Narsk. Nem csoda, hogy a Sithek kikergették a Jediket a Külső Gyűrűből. Vett egy mély lélegzetet, és odakurjantott a nőnek:

– Ennyi volt? Végeztünk?

– Nem – válaszolta kurtán a Jedi, azzal aktiválta a kardját, és meglengette a bothai előtt. – Vetkőzz!

A nő takarosán összehajtogatta a Cyricept-6-ot, és belecsúsztatta a zsákba – noha a bűdös festékfoltoknak köszönhetően immár sem az öltözetet, sem a zsákot nem lehetett takarosnak nevezni.

– Te aztán szépen összekented – mondta rosszálló hanghordozással. – Oldja valami ezt a festéket?

– Fogalmam sincs – morogta Narsk. Az álcázó öltözet már nem érdekelte. A hatóságok kirajzottak, siklók száguldottak visítva a tüzes katlanná változott kísérleti központ felé. Ő maga pedig egy szál alsónadrágban üldögélt egy szemeteskonténerben egy árnyékos zugban. A Jedi ide terelte, elvette tőle a lopakodó szerelést, és összekötözte a két csuklóját.

Nem itt akart lenni, ebben a helyzetben, amikor a Sithek útnak indulnak.

– Hogy teheted ezt? – kérdezte vádló hangon. – Tudod, hogy mit fognak művelni velem, ha elkapnak! – A nő kezdte lecsukni a fedelet, mire Narsk kétségbeesett, és rémülten hadart: – Ezt nem teheted meg! A Jediknek tisztességesen és becsületesen kell játszaniuk! Neked Jedihez méltó módon kell cselekedned!

– Mi van? – kérdezte bosszúsan Kerra Holt. – Nem zárom rád! A következő pillanatban a fedél hangosan dörrenve lecsapódott.

Második fejezet

– Megteremttem a hajnalt!

Daiman szavaira felkelt a nap.

– Megteremttem a hajnalt most, ahogyan tettem, amikor réges-régen a sötétség vizeiben álltam. – A hang egyre erősödve végigsöpört Xakrea utcáin, arra intve a nappali műszak munkásait, hogy induljanak el a buszállomások felé. Uruk és parancsolójuk új napot teremtett nekik.

Daiman hetven méter magas képmása lenézett a művére, és elmosolyodott. Aztán széttárta óriási, holografikus kezét, pontosan abban a pillanatban, amikor a Knel'char I első sugarai végigpásztáltak a város legmagasabb tetőin. A háromdimenziós fényalakot hatvannégy vetítő állította elő, valószínűleg ez volt a Darkknell legnagyobb, nem katonai célú energiafogyasztója. A kép megdöbbenő részletességgel rajzolódott ki. Odafent fénylett a magabiztos tekintetet sugárzó, kék és borostyánsárga szempár, felette ragyogott a rövidre nyírt, egyenes szálú, aranyló haj. Még a jobb kéz ujjvégeire olvasztott karmok is derengő domborműként ábrázolódtak. A térbeli képmást megteremtő szakértők elsőrangú munkát végeztek.

A kép lábánál hét márványszobor állt, amelyek Daiman hatalomra jutását és nagyságát jelenítették meg. Az önmagukban is óriási műalkotások – jóllehet eltörpültek a fölébük tornyosuló titán mellett – arccal a Xakrea fő útjai felé fordultak, amelyek a központi térről kiindulva sugárirányban nyújtóztak a város szélei felé. A *Daiman felemelkedése* a Mennyei Út felé nézett, a több kilométerrel távolabb álló palota irányába. A *Daiman a Chelloá-*